PLECAREA ÎN STRĂINĂTATE

Din toate preparativele voiajului, cea mai mare parte erau îndeplinite; în cele din urmă, reuşi să plătească şi chiria, ajutat fiind de cele două bătrâne raţe ale sale, şi care nici de astă dată nu-l lăsară să alerge la mila vecinilor. Singurul lucru ce îi cereau în schimb era să fie şi ele primite, cel puţin o oră pe zi, în camera sa de lucru, care exala un aşa de dulce şi îmbătător miros de ciurciuvele. Se sui în corabie.

Sentimentul puternic şi neînvins de tată îl trase însă înapoi la ţărm, unde, cu o mişcare distrată şi nervoasă şi în mijlocul poporului iubit, îşi cusu două tampoane de sugătoare pe căptuşeala mucegăită a smokingului său, şi imediat după aceasta, fără a mai pierde timpul, se furişă, neobservat de nimeni, în camera scundă din fundul curţii, trecând la religiunea mozaică.

Nu mai avea niciun moment de pierdut. Intrase în al şaptezecelea an al existenţei sale, lăsând în urmă un trecut glorios, şi acuma zilele îi erau numărate. Singura dorinţă ce mai avea era să-şi serbeze nunta de argint. În acest scop chemă pe toţi argaţii şi, după ce îi invită mai întâi să ciugulească din nişte sămânţa de cânepă, îi aruncă în o cristelniţă de var. Urmară apoi trei impiegaţi definitivi de clasa treia şi un arhiereu! El însuşi, ca să poată linişti mulţimea, care începuse să cârtească, îşi ciunti trei degete de la mâna stângă şi se sui apoi pe un scaun de cizmărie cu trei picioare, de unde, în sfârşit, spre satisfacţia tuturor, ciocul său mătăsos putea să atârne, plutind liber şi nesupărat de nimeni pe apa rece şi proaspătă a pâraiaşului cristalin.

După aceea se sui din nou în corabie. Bătrâna sa soţie refuză însă să-l urmeze, roasă fiind de viermele geloziei din cauza legăturilor de inimă ce bănui că el ar fi avut cu o focă. Totuşi, conştientă de îndatoririle ei de soţie şi pentru a nu se arăta prost crescută, îi oferi la plecare ouă lipii, un caiet de desen de Borgovanu şi un zmeu cu speteze „din patru", pe care el le refuză, cu indignare, scuturând nişte alune într-un sac.

Ambiţioasă ca orice femeie şi neputând suporta afrontul unui asemenea refuz, netrebnica soţie îl legă atunci cu o frânghie de umerii obrazului şi, după ce îl târî în mod barbar până la marginea corăbiei, îl luă şi îl depuse fără nicio formalitate pe uscat.

Dezgustat de viaţă şi încărcat de glorie şi ani, îşi scoase căciula şi luă tot atunci ultimele dispoziţiuni cari erau şi ultima voinţă. Renunţă

la toate titlurile şi întreaga sa avere, se dezbrăcă în pielea goală, rămânând încins numai cu o funie de tei şi, după ce în această stare mai privi încă o dată marea nemărginită, se sui în prima căruţăcu arcuri ce întâlni în cale şi, ajungând în goana cailor la oraşul cel mai mare din apropiere, merse din apropiere, merse dese înscrise în barou…

CONCLUZIUNE ŞI MORALĂ

De vreţi cu toţi, în timpul nopţii, un somn în tihnă să gustaţi.
Nu faceţi schimb de ilustrate cu cel primar din Cârligaţi.